

at idømme for et Forhold, der slet ikke vedkom det her foreliggende Forhold. Det er nu ikke ret gjort af det ærede Medlem at komme med en saadan Anfyndning, — ja, det ærede Medlem ler af det, og det er maasse den bedste Maade, hvorpaa han kan afvise min Bemærkning, — og saameget mere glæder det mig, at man skal komme til at se her i Salen, hvorvidt jeg er enig med det ærede Medlem i min Dom over det paagjældende Forhold; han vil da faae at se, at jeg stiller mig ganske anderledes til dette Forhold end han, og skulde altsaa dette Forhold have havt Indflydelse paa min Stilling her, saa vilde jeg have indstillet, at der uden videre skulde meddeles den Bedkommende Drlov. Den ærede Herre vil altsaa se, hvor stor Uret han gjør Flertallet ved at kaste slige Bestyrdninger ud, og jeg haaber, at den blotte Betegnelse af, hvilken Indflydelse det paagjældende Forhold, hvis jeg havde taget noget Hensyn dertil, vilde have havt paa min Stilling her, vil være den bedste Straf, som jeg kan tage over det ærede Medlem for det letfindige Udtryk, han kom med.

Formanden: Det ærede Medlems sidste Udtryk er stærkere, end det kan tilstedes her i Salen.

J. N. Hansen: Jeg skal dog ogsaa gjøre opmærksom paa, at det ærede Medlem betegnede et andet Medlem her i Salen som et saadant, hvis Udtalelser dog engang imellem kunde indeholde nogen „sund Fornuft“. Det er nu ogsaa en almindelig Tilbøielighed, som enkelte ærede Medlemmer have, den at mene, at Alt, hvad der stemmer med deres Mening, er sund Fornuft, men at Alt, hvad der ikke stemmer med den, ikke er sund Fornuft, idet de ere de eneste Indhavere af, hvad der er sund Fornuft. Jeg har tidt havt Veilighed til at saa dette fast, og man bør stadig saa det fast, thi Folk ude i Landet komme ellers let til at tro, at hvad der ikke stemmer med den Mening, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds har, ikke indeholder sund Fornuft. — Nu har man sagt: Men hvad vil Thinget opnaa ved at negte denne

Drlovsbegyæring? Jeg vil stille dette Spørgsmaal om og spørge: Hvad vil Thinget opnaa ved at give denne Drlov? Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds har gjort opmærksom paa den Tid, der er hengaaet med Undersegelsen af dette Spørgsmaal. Sa, dersom vi havde vidst, at det Medlem, der er Tale om, saa for Reise og ikke vilde rejse, før han fik Drlov, saa vilde det have været høist uforsvarligt at bruge saamegen Tid, men vi have ikke vidst Andet, end at han indgav sin Skrivelse og dermed rejste og blev borte, og at han blev borte, enten han fik Drlov eller ikke, ligesom han vilde komme lige tidlig hjem, enten han fik den eller ikke. Der var altsaa virkelig ikke noget at haste med, og naar det, som jeg har oplyst, var det første Tilfælde af den Slags, der forelaa, siden vi fik den nye Forretningsorden, saa maatte det hele Spørgsmaal jo ganske naturlig komme under en mere almindelig Overveielse. Den Behandling, Spørgsmaalet har faaet, forandrer altsaa ikke Noget for det bortreiste ærede Medlem: Han bliver borte, indtil han kan og vil komme igjen, og det bliver akkurat det Samme for ham, enten han faar denne Drlov eller ikke (E. C. Larsen. Faar han Diæter?). Min ærede Nabo spørger, om han faar Diæter. Det er efter min Mening fuldstændig rigtigt, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds anførte i den Henseende, at nemlig den Bortreiste vil faae Diæter, hvis han møder, inden Samlingen sluttes. Altsaa, der vil ikke indtræde det Allermindste for det bortreiste Medlem. Der er et andet æret Medlem her i Thinget, som vi saa sjeldent have den store Glæde og Fornøielse at se i vor Midte, men han forlanger ikke Drlov; han har været borte længe over 14 Dage, men saavidt jeg veed, har der intet Forlangende været her i Thinget om at give ham Drlov. Hvad gjøre vi der? Vi tie stille. Men naar vi her ikke give den begjærede Drlov, hvad gjøre vi saa? Ja, saa gjøre vi akkurat det Samme, og der sker da ikke Andet, end hvad der sker overfor et andet æret Medlem, som slet ikke forlanger Drlov. Jeg skulde tro, at det Værdigste, — naar vi overhovedet skulle ind paa at tale om, hvad der er det Vær-